

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

ทองคำเต็มคลังหลวง ธรรมก็เต็มหัวใจ

วัดป่าภูสัณโหมอยู่บนหลังเขา มีพระ ๓๐-๔๐ องค์เป็นประจำ มีท่านวันชัยเป็นหัวหน้าอยู่ที่นี่ วันนี้ได้นำทองคำมาถวายเป็นจำนวน ๒ กิโล ๒๐ บาท ๗๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๗๐๐ ดอลลาร์ ๕๗ เหรียญสิงคโปร์ เงินไทย ๒ หมื่นบาท อนุโมทนาคะ (สาธุ) นี่น้ำใจของคนไทยช่วยชาติตัวเอง มีมากมีน้อยเราไม่ได้เป็นเศรษฐี มีเท่าไร ๆ เราบริจาคด้วยน้ำใจของเราที่มีคุณค่ามาก นี่ก็มาจากน้ำใจ ใครจะไปเป็นเศรษฐีอยู่ที่ไหน อยู่ในป่าในเขา ถ้าเศรษฐีก็ต้องเป็นเศรษฐีธรรม เศรษฐีธรรมมักจะอยู่ในป่าในเขา เศรษฐีเงินเศรษฐีทองอะไรเหล่านี้มักจะอยู่แถบ ๆ ตามส้วมตามถ่านตามถังขยะ นี่เศรษฐีประเภทหนึ่ง

เศรษฐีธรรมท่านมักจะอยู่ในป่าในเขา ดังพระพุทธเจ้าท่านทรงแสดงแก่บรรดาพระสงฆ์ว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวชีวํ อุตฺตสาโห กรณียะ. บรรพชาอุปสมบทแล้ว ให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูล รุกขมูลหมายถึงร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำ เจือมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ หรือที่แจ้งลอมฟาง ซึ่งเป็นสถานที่สงบสงัด กำจัดสิ่งที่เป็นภัยต่อจิตใจออกในสถานที่เช่นนั้น เพราะเป็นสถานที่สงบสงัดในการประกอบความพากเพียรกำจัดพวกส้วมพวกถ่านอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกนั้นแหละ พวกส้วมถ่านนี้ถือว่าเป็นของต่ำแต่กิเลสมันมักจะอยู่สูง ๆ มันมักจะอยู่หัวใจคนหัวใจสัตว์ มันไปอยู่ที่นั่น ท่านจึงสอนให้ไปอยู่ในป่าในเขา แล้วก็สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลออกมา

องค์นี้สำเร็จพระโสดา องค์นี้สำเร็จเป็นพระสกิทาคา องค์นี้สำเร็จเป็นพระอนาคา องค์นี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เรียกว่าผลแห่งการอยู่ในป่า ด้วยการประกอบความเพียรในที่สงัดกำจัดกิเลส ได้ปรากฏประจักษ์ในพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายเรื่อยมา เพราะฉะนั้นธรรมของพระพุทธเจ้าจึงประกาศสอนโลก ออกมาจากในป่าในเขาเป็นจำนวนมากต่อมาก พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ของพวกเราท่านก็อยู่ในป่า ทรงบำเพ็ญในป่าสำเร็จเรียบร้อยแล้วก็มาสั่งสอนโลก บรรดาพระสงฆ์สาวกมากต่อมากอยู่ในป่าในเขา เรียนอรรถเรียนธรรมแก้กิเลส ตัณหา สำเร็จเป็นผลขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ สำเร็จก็สำเร็จธรรมนั้นแหละ เรียกว่า พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ ธรรมํ สรณํ คจฺฉามิ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ ของพวกเรา ท่านออกมาจากป่าจากเขา เรียกว่าเศรษฐีธรรมมักจะอยู่ในที่เช่นนั้น

เศรษฐกิจของโลกของกิเลสมักจะอยู่ข้างล้มข้างถาน หรือหมกตัวอยู่ในส้วมในถานยิ่งพอใจ เพราะฉะนั้นโลกนี้มีความมั่งมีศรีสุขเท่าไร ๆ ยิ่งลืมนื้อลืมตัว แล้วก็ยิ่งทำให้ต่ำลงเข้าไปในส้วมในถานแล้วยังมุดหัวลงไปอีก ต่ำลงไปอีก ด้วยความลืมนื้อลืมตัว นี่ละเศรษฐกิจสองประเภทนี้ต่างกัน เศรษฐกิจของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นฝ่ายธรรม สำเร็จออกมาจากปากจากเขา กำจัดฟัดเหวี่ยงกับสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้อยู่ภายในจิตใจที่ท่านเรียกว่ากิเลส ออกเป็นลำดับลำดับ แล้วก็ค่อยกระจำง้างขึ้นมามีภายในใจ กลายเป็นเศรษฐกิจธรรมขึ้นมาในปากในเขา

ท่านจึงสอนพวกเราทั้งหลาย อย่างน้อยให้รู้เนื้อรู้ตัว อย่าลืมนื้อลืมตัวจนเกินเหตุเกินผล ใครอยู่ที่ไหนก็เกิดมาด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมเหมือนกัน ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล สัตว์โลกนี้เกิดด้วยอำนาจแห่งกรรม วิบากกรรมของตนเอง ใครทำกรรมดีไว้วิบากกรรมอันดีก็สนองเหตุหนุนให้เกิดในสถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสม ยศถาบรรดาศักดิ์สมบัติเงินทองข้าวของ บริษัทบริวารมีจำนวนมากมาเคารพกราบไหว้บูชา แม้ที่สุดเทวบุตรเทวดาก็กราบมนุษย์ที่มีศีลมีธรรมไม่ลืมนื้อลืมตัวได้ทั่วหน้ากันหมด เรื่องของธรรมเป็นอย่างนั้น

ท่านจึงสอนให้อย่าลืมนื้อลืมตัว เราเกิดมาด้วยกรรม กรรมนี้ส่งมาให้เป็นมนุษย์ เห็นประจักษ์ต่อหน้าต่อตากันแล้วว่า ท่านเป็นคน เราเป็นคน ใครก็เป็นคน ๆ เกิดมาด้วยกรรม แล้วท่านแยกกรรมออกไว้ว่า กัมมํ สุตเต วิภชตี ยทิตฺตํ หีนปฺปณฺธิตํ กรรมย่อมจำแนกแจกสัตว์ให้มีความประณีตเลวทรามต่างกัน ความประณีตก็คือกรรมดี พาสัตว์ให้ไปเกิดในสถานที่ดี คติที่พึงหวัง ๆ เป็นลำดับ นี่เรียกว่าประณีตบรรจง แล้วต่ำช้าเลวทรามก็คือกรรมชั่วของตัวเองที่ทำไว้แล้วนั้นแล ในขณะที่ทำก็ทำด้วยความเพลิดเพลินรีนเริงพอกพอกใจ โดยไม่รู้สีกว่านี่เป็นภัย เป็นกรรมชั่ว เป็นพินเป็นไฟจะเผาไหม้ตัวเองโดยไม่รู้สีกตัวแหละเพลิดต่ำลงไป ๆ

ครั้นเวลาทำลงไปแล้วมันไม่ได้ไปไหน กรรมดีกรรมชั่วไม่ได้อยู่ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศครอบโลกธาตุ กรรมดีกรรมชั่วไม่ได้อยู่ สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เป็นเรือนอยู่เรือนกินเรือนหลับเรือนนอนของกรรมดีกรรมชั่ว แต่กรรมดีกรรมชื่อนั้นอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ดีชั่วนี้ได้อยู่ได้ด้วยกันทั้งนั้น เวลาเรามาเกิดก็มาเกิดเป็นมนุษย์ สัตว์ทั่วโลกดินแดนมีจำนวนมากขนาดไหน เขายังไม่มีโอกาสมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ เราทำไมเล็ดลอดมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ ก็เพราะเราทำความดี ความดีพาไปเกิดได้ทุกแห่งทุกหนขึ้นชื่อว่าสถานที่ดี คติที่พึงหวังแล้ว เกิดได้ทั้งนั้น ๆ ความดี

สำหรับความชั่วนั้นใครทำลงไป ก็ได้ทั้งนั้นอีกเหมือนกัน แหกกลงไปจนกระทั่งถึงนรกอเวจีที่โลกทั้งหลายเขาไม่พึงปรารถนา แต่คนที่ชอบทำชั่วก็ไปเกิดในสถานที่ไม่พึงปรารถนานั้นแหละ นี่ท่านว่า **หินปุปผิต์** คือกรรมชั่วทำให้เจ้าของต่ำช้าเลวทราม ผลได้เสียเป็นความทุกข์ความเดือดร้อน นี่พระพุทธเจ้าก็ได้จำแนกแจกไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่มีใครที่จะสอนธรรมได้ถูกต้องแม่นยำยิ่งกว่าองค์ศาสดา แต่ละพระองค์ ๆ ที่ได้มาตรัสรู้ธรรมถ่ายทอดกันมาเป็นลำดับลำดับ เราอย่านับเลยว่าพระพุทธเจ้ามีกี่ล้าน ๆ ๆ พระองค์มากแสนมากกว่านั้นอีก เพราะทรงอุบัติขึ้นมาเรื่อย ๆ อย่างนี้ตั้งกัปตั้งกัลป์มาแต่กาลไหน ๆ แล้วยังจะอุบัติต่อไปอีกมากขนาดไหน

หนึ่งกับหนึ่งบวกกันเป็นสอง สองกับสองบวกกันเป็นสี่ บวกกันเรื่อย ๆ บวกทีละเล็กละน้อยมันก็มากมูนขึ้นได้ เพราะบวกไม่หยุดไม่ถอย นี่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาองค์นี้แล้วก็องค์นั้นตรัสรู้ธรรม จำนวนมากมายกายกอง บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ได้ธรรมอันเลิศเลอมาสอนพวกเรา คือทรงทำความปรารถนา มีแต่ความดีความดี เวลาได้อุบัติขึ้นมาก็มาเป็นศาสดา ที่แรกก็เป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนเรา แต่พร้อมแล้วด้วยพระบารมีอยู่ในพระทัย ทำให้มีความรักชอบความสนพระทัยที่จะออกบำเพ็ญคุณงามความดี ที่เคยอยู่มาไม่อยากจะอยู่ อยากหลบอยากหลีกปลีกซ่อนตัวในที่ต่าง ๆ ซึ่งเป็นที่สงบสงัดอารมณืไปได้

เช่น พระพุทธเจ้าของเราถึงเวลาแล้วก็เสด็จออกจากหอปราสาทเข้าอยู่ในป่าในเขา ทรงบำเพ็ญสมณธรรมจนได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าที่เลิศเลอขึ้นมา นี่ละอำนาจแห่งความดีส่งให้ถึงจุดหมายปลายทางคือเป็นศาสดาเอกของโลกได้เป็นวาระสุดท้าย ถึงนั้นแล้วเรียกว่านิพพานพอ พอทุกอย่าง ไม่มีอะไรเศษอะไรเหลือ จึงว่าไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าคำว่าพออะไรมาใส่เหมือนน้ำเต็มแก้ว เทลงไปเท่าไรก็ล้นออกหมด ๆ เพราะเต็มแก้วแล้วพอแล้ว นี่จิตใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันพอเรียบร้อยแล้วจึงเรียกว่าเลิศ พอ ๆ นี่ละพระพุทธเจ้าท่านทรงธรรมประเภทนี้อยู่ในคำว่าพอหรือเที่ยง ไม่มีคำว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ถึงเมื่อพอตั้งกัปตั้งกัลป์ตลอดไปเลย เรียกว่านิพพานเที่ยง หัวใจที่บริสุทธิ์เป็นธรรมทั้งแท่ง เป็นธรรมธาตุแล้วเที่ยง นี่ละการสร้างคุณงามความดีทั้งหลายผลเป็นอย่างนี้

สัตว์โลกที่รักความดีงามทั้งหลาย ผลเกิดขึ้นมาก็ให้เป็นคนดี ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ เขาชั่วเราก็เป็นคนดี เขาอยู่ในเรือนจำเราก็อยู่นอกเรือนจำ คนในเรือนจำเขาถือว่าเป็นคนไม่มีใครปรารถนา โลกไม่ยอมรับ โลกไม่นิยม เป็นคนหมดคุณค่าหมดราคา ทั้ง ๆ ที่เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนเรานั้นแหละ แต่เขาหมดคุณค่าหมดราคาในความยอมรับของสังคมทั่ว ๆ

ไป เพราะเขาทำสิ่งชั่วช้าลามกที่สังคมทั้งหลายผู้ดีท่านไม่ทำกัน แต่เขาก็พอใจไปทำความชั่วช้าลามก ผลที่เขาได้รับก็เป็นบุคคลที่โลกไม่พึงปรารถนา นี่คนเหมือนกันกับเราทำไมถึงต่างกัน มันต่างกันจากการกระทำของตน ทำความชั่วในโลกนี้ไปติดคุกติดตะราง ออกจากโลกนี้ไปแล้วโลกเมืองผีก็มี นรกเมืองผีก็มี เมืองคนก็มี ก็ไปนรกเมืองผี จะว่าเรือนจำก็ได้ แต่ท่านเรียกว่านรก เมืองคนนี้เรียกว่าเรือนจำหรือตะราง ถ้าไปเมืองผีเรียกว่านรก มันไปได้ทั้งนั้น เกิดได้ทั้งนั้น อยู่ได้ทั้งนั้น ด้วยอำนาจแห่งกรรม

คือเราไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวอัตโนมัติได้เลย ต้องอยู่ด้วยอำนาจแห่งกรรม ไปด้วยอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของตัวเอง นี่พวกเราทั้งหลายก็มีความสนใจใคร่ต่ออรรถต่อธรรม ปฏิบัติตนในความเป็นคนดี เมื่อสักครู่นี้ก็ได้อ่านถึงเรื่องทองคำ ทางภูสัณโฆและผาแดงเป็นคู่เคียงกันมาเรื่อย ๆ เรื่องทองคำ ดอลลารมาอยู่เรื่อย ๆ ทางโน้นทางนี้ก็มาบรรดาพระกรรมฐานท่านน่านุโมทนาทั่วถึงกันว้างั้นเลย ไม่ว่าฝ่ายธรรมยุต ไม่ว่ามหานิกายเป็นผู้รักใคร่ใฝ่ธรรม มีความเสียสละเต็มเม็ดเต็มหน่วยเช่นเดียวกัน อย่างวัดมหานิกายส่วนมากก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น ท่านเหล่านี้เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น อาจารย์ของท่านเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นแล้วก็สืบทอดกันมา มีแต่ตั้งชื่อไว้แปลกต่างกันว่าธรรมยุต มหานิกาย เป็นชื่อเฉย ๆ ก็เหมือนชื่อผู้หญิงผู้ชายนั่นแหละ ก็คือคนนั่นเอง ตั้งไว้อย่างนั้นแหละ

ความดีอยู่กับคนกับการกระทำของคน ความชั่วอยู่กับคนกับการกระทำของคน ใครดีก็ดีไป ชั่วก็ชั่วไป ไม่ได้ขึ้นอยู่กับชื่อกับเสียงนะ เพราะฉะนั้นหลวงปู่มั่นท่านถึงห้ามไม่ให้ญาติติ ท่านบอกตรง ๆ อย่างเด็ดเลยเทียว ลูกศิษย์ของท่านฝ่ายมหานิกายท่านบอกไม่ให้ญาติติ ถ้าญาติติแล้วโลกมันถือสมมุตินิยม พอท่านญาติติแล้วก็จะถือว่าเป็นฝ่ายนั้นฝ่ายนี้ แล้วก็เข้ามาหาฝ่ายของผมเสีย ผลประโยชน์ที่จะพึงได้จากพระจำนวนมากของคณะท่านทั้งหลายก็จะไม่ได้ผล นั้น จึงไม่ให้ญาติติ ท่านบอกตรง ๆ เลย บอกลูกศิษย์ของท่านที่เป็นฝ่ายมหานิกาย ไม่ยอมให้ญาติติ ไม่ต้องญาติติ

ชื่อตั้งไว้อย่างนั้นแหละ มันสำคัญอยู่ที่การกระทำของคน ธรรมยุต มหานิกายก็สังคมยอมรับกันแล้วทั่วโลกดินแดน เสียไปไหน ใครผิดใครถูก ใครเหนือใคร ไม่มีใครเหนือใคร นั้น ฟังซิท่านพูด นี่ตั้งชื่อเฉย ๆ มันสำคัญอยู่ที่การปฏิบัติของตนต่างหาก ธรรมยุตก็ดี มหานิกายก็ดี เป็นพระก็พระยอมรับกันทั่วประเทศ ประชาชนยอมรับทั่วโลกแล้ว ไม่มีอะไรบกพร่อง และไม่เป็นการห้ามมรรคผลนิพพาน ให้สิทธิเสมอกันหมด เพื่อประโยชน์ส่วนรวม ส่วนใหญ่จึงให้อยู่อย่างนี้ไม่ต้องญาติติ ท่านว่า

มรรคผลนิพพานเปิดอ้าไว้ทุกรายสำหรับผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไม่มีปิดบังไม่มีลำเอียง นั้น ฟังชันทานพูด ให้ตั้งใจปฏิบัติ เพราะฉะนั้น ฝ่ายมหานิกายที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มนั้นจึงมีอยู่ทั่วไป นี่ก็ลูกศิษย์ตาคุด ลูกศิษย์หลวงปู่มนั้น ท่านเหล่านี้แล ทั้งฝ่ายกรรมฐานทางธรรมยุต มหานิกาย ตามชื่อตามนามที่ตั้งเอาไว้ เป็นผู้มีความสนใจใคร่ต่ออรรถต่อธรรม ปฏิบัติตนเป็นพระดีตลอดมา เมื่อทราบที่บ้านเมืองมีความระส่ำระสาย เอนเอียงจะล้มจะจมไปได้เพราะความทุกข์จนหนโลกนั้นแหละ ท่านก็อุตส่าห์พยายามออกมาช่วย ใครอยู่ทางทิศใดแดนใดสมบัติเงินทองมีมากมีน้อยส่งเข้ามา มาเอง ๆ อย่างที่วันนี้แหละ นี่วัดกุสุมโฆมาสักก็สิบครั้งแล้ว ได้มากน้อยก็เข้ามา ๆ มาหาจุดส่วนรวมคือเรา เราก็ก้าวสู่จุดส่วนรวมใหญ่คือคลังหลวงของเรา

คลังหลวงนี้คือหัวใจของชาติ ของคนทั้งประเทศ เวลานี้กำลังบกบางถึงเรื่องทองคำ จึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า ขอให้พยายามเอาทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ซึ่งเป็นลมหายใจของชาติ คลังหลวงของเราเมื่อมีมากขึ้น ๆ แล้วลมหายใจของพี่น้องทั้งหลายก็จะโล่ง ๆ แม้จะหายใจไม่เต็มปอดแต่ก็โล่งขึ้นโดยลำดับลำดับ เพราะการบำรุงรักษาสนับสนุนของพี่น้องชาวไทยทั้งชาตินั้นแหละ เวลานี้ก็เริ่มได้มากแล้ว ทองคำเวลานี้ได้ ๕,๓๙๐ กว่ากิโลแล้วมั้ง

ไหนดูเสียก่อนทองคำได้เท่าไร วันที่ ๑๐-๑๑ บ้านหนองผือได้ ๓๙ บาท ๓๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒,๑๔๘ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖๓๐,๓๘๘ บาท ๕๐ สตางค์ วัดป่าดงภูนั้นทองคำได้ ๑๑ บาท ๙๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๓๗,๐๙๗ บาท รวมทั้งสองแห่ง ทองคำได้ ๕๑ บาท ๓๖ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๐๒ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖๖๗,๔๘๕ บาท ๕๐ สตางค์

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วนั้น ๕,๐๕๙ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากการมอบเข้าคลังหลวงนั้นได้แล้วเวลานี้ ๓๓๔ กิโล ๓๐ บาท ๗๖ สตางค์ รวมทองคำที่ได้ทั้งหมดเวลานี้เป็นจำนวน ๕,๓๙๓ กิโลครึ่ง ถ้านับอีก ๒ กิโลนี้ก็ ๕,๓๙๕ กิโลแล้ว จะมาเรื่อย ๆ แลหะทองคำ มาเรื่อย ๆ บวกกันเข้าไปเรื่อย ๆ นี่ก็ทราบว่าวันที่ ๒๔ นี้บรรดาพระกรรมฐานที่อยู่ในที่ทั่ว ๆ ไป ท่านก็จะรวมกันมาบริจาค มีมากน้อยท่านก็จะมารวมกันในวันที่ ๒๔ ที่จะถึงนี้ พอรวบรวมทองคำนี้ได้เรียบร้อยแล้วก็ส่งเข้ากรุงเทพฯ แล้วส่งเข้าโรงหลอมเลย เวลานี้โรงหลอมเราได้สั่งตายตัวไว้แล้วว่า ทองคำให้หลอมได้ถึง ๕๐๐ กิโลทีเดียวเลย ส่วนมันขาดมันเหลืออะไรเราจะพิจารณาทีหลัง ยังไงก็ไม่ให้ขาด ๕๐๐ กิโลบอก

แล้ว ทางนั้นเขาก็จัดการตามนั้นแล้ว ที่นี้เวลางานธนาคารชาติวันนั้นก็จะมีมอบคลังหลวง ๕๐๐ กิโล นี่จะขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกัน

เงินสดก็ดีทองคำก็ดี เงินสดนี่กองกฐินนะ ที่ฝากไว้ธนาคารแล้วเวลานี้ ดูเหมือนเรียกว่า ๑๐๐ ล้านพอดีแหละ นี่อันหนึ่งที่จะไปซื้อทองคำ และทองคำที่สำเร็จรูปแล้วหนึ่ง มาบวกกันทั้งสองนี้ได้จำนวนเท่าไร ครบ ๕๐๐ กิโลหรือไม่ ถ้าไม่ครบเสร็จเรียบร้อยแล้ว เราก็หาเพิ่มมาให้ครบ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้อย่างนี้นะ คือคราวนี้จะต้องให้ได้ ๕๐๐ กิโล บวกคราวหลังเข้าไปอีก ๕๐๐ ก็เป็น ๑ ตัน เวลานี้เราประกาศใหม่แล้ว แต่ก่อนมันยังไม่แน่นอน ได้ ๓๐๐-๔๐๐ กิโลเราก็มอบได้ ๆ แต่เวลานี้เรากำหนดไว้แล้วว่าให้ได้ ๕๐๐ กิโล จะมอบแต่ละครั้ง ๆ ครั้งหนึ่ง ๕๐๐ ครั้งที่สองก็ ๑ ตัน เวลานี้ทองคำเราก็ขาดอยู่เพียง ๔ ตันกว่า เราได้แล้วห้าตันกว่าแล้ว ให้พยายามทุกคนนะ

เราเป็นชาติไทยต้องรักชาติตัวเอง หมาเขารักชาติหมา เป็ดเขารักชาติเป็ด ไก่รักชาติไก่ ไข่ใหม่ คนทำไมไม่รักชาติคนมีอย่างเหอ เราต้องรักชาติของเรา ประเทศไหน ๆ เขามีขอบเขตมีการรักษา มีการบำรุงทุกประเทศเขตแดน เมืองไทยเราก็เช่นเดียวกันนั้น ที่นี้จะไรบกพร่อง เวลานี้คือทองคำกำลังบกพร่อง เราจึงต้องชวนขายเข้ามาเพื่อจะหนุนเข้า ให้มีความสมบูรณ์พูนผล อย่างน้อยหายใจโล่ง ไม่เต็มปอดก็ตาม พอหายใจโล่งก็ยังดี นี่จะได้ ๑๐ ตันแล้วหายใจโล่งนะ ถึงไม่หายใจเต็มปอดก็ตาม หายใจโล่งก็ไม่ใช่ไร ไม่ตายให้พากันอุตสาหะพยายามนะ นี่ก็เร่งเต็มเหินยว

ต่อไปนี้จะเร่งทองคำขึ้นเรื่อย ๆ ให้ได้ ๑๐ ตัน เวลานี้ได้ ๕ ตันกว่าแล้ว เร่งมาอย่างนี้แหละ ค่อยเร่งเข้ามา ทางโน้นมาทางนี้มา งานการทุกอย่าง งานการเพื่อชาติไทยของเรา ใครจะไปดูถูกเหยียดหยามในงานต่าง ๆ เช่นกองผ้าป่าไปปักไปตั้งที่ตรงไหนจะเห็นว่าเป็นของเศษของเลย ของครีของสมัยของไม่มีราคาค่าราคาไม่ได้นะ ผ้าป่าแต่ละกอง ๆ นี่คือเครื่องหมายของชาติไทยเราเต็มตัว ๆ ปักลงบ้านไหน ลงร้านไหน สถานที่ใดก็อยากจะถามว่า แกเป็นคนอะไร อยากถามว่าอย่างนี้ ถ้าเป็นคนไทย นี่ผ้าป่าของคนไทยกำลังตั้งอยู่หน้าบ้านท่านเห็นแล้วยัง ความหมายว่าอย่างนั้น ใครจะไปดูถูกผ้าป่าที่ตั้งไว้ในที่ต่าง ๆ สำหรับบริจาคเพื่อชาติไทยของเรานี้ ดูถูกไม่ได้นะ เพราะผ้าป่าแต่ละต้น ๆ นี่คือเครื่องหมายของชาติ เครื่องหมายแห่งความรักชาติ เครื่องหมายการการสนับสนุนชาติ ไม่ใช่เครื่องหมายทำลายชาติ ใครที่ดูถูกเหยียดหยามต้นผ้าป่านี้ คนนั้นคือคนทำลายชาติ อย่าให้มีในเมืองไทยเรานะ ให้ต่างคนต่างพยายามรักษาด้วยกันทุกคน

เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองเศรษฐกิจ เมืองกำลังจน คนจนนี้แหละจะช่วยชาติตัวเอง เราไม่ได้ไปหวังเอาเมืองเศรษฐกิจภูมิพิที่ไหน ไม่เคยเห็นเมืองไหนมาช่วยเมืองไทยเรา ก็มีแต่เมืองไทยเราจะเป็นคนมีคนจนก็ช่วยกันเต็มกำลังความสามารถของเรา นี่เป็นที่ถูกต้อง ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ นี่ก็จะพยายามเรื่อย ๆ ไป ให้ฟังเสียงธรรมนะ เสียงกิเลสตัณหา เป็นเสียงข้าศึกศัตรู มีอยู่รอบด้านให้ระมัดระวัง เสียงอรรถเสียงธรรมไม่เคยทำผู้ใดให้ล้มจม ให้ฟังเสียง เสียงธรรม ธรรมพระพุทธเจ้านำมาสอน นี่หลวงตาก็คือผู้นำธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนแทนพระองค์ ให้ฟังเสียงก็แล้วกัน จำให้ดีทุกคน ๆ

ไม่นานละ ทองคำเราจะเข้าสู่คลังหลวงเรื่อย ๆ ทองคำเต็มคลังหลวง ธรรมก็เต็มหัวใจด้วยความอุตสาหะพยายามเสาะแสวงหาอรรถหาธรรม ด้วยการให้ทานก็เป็นธรรมประเภทหนึ่ง เรียกว่าธรรมทาน ผลแห่งธรรมทานนี้แสดงให้เห็นประจักษ์ก็คือว่าไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน ใครเป็นผู้มีจิตใจอันกว้างขวาง มีความเสียสละเจื้อยแผ่ไป ที่ไหนไม่อดอยาก หากมีหากเป็นไปนั้นแหละ เพราะอำนาจแห่งธรรม ความดีของเจ้าของท่านจึงไม่ให้ขาดให้เคาเรื่องธรรมหนึ่ง คำว่ากรรมดี กรรมชั่ว ที่แยกมาจากธรรมหนึ่ง ทั้งสองอย่างนี้ใครคาดไม่ได้แน่ เป็นเหตุทุกอย่าง คาดไม่ถูกคาดไม่ได้

เราเป็นผู้มีจิตใจอันกว้างขวาง มีความเสียสละไปที่ไหนหากเป็นเอง เป็นอยู่ภายในใจนั้น หากเป็นเครื่องดึงดูด ก็ว่าสนามบารมีของตัวเองดึงดูดความดีงามเข้ามาสู่ตัวเอง ถ้าเป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ไปที่ไหนก็อดอยากขาดแคลน ไม่ว่าโลกไหนสัตว์ตัวใดไปเกิดกำเนิดใดเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น เพราะกรรมดีกรรมชั่วพาให้ไปเกิด ถ้ากรรมดีพาไปเกิด เกิดดีทั้งนั้น ตามภาวะหรือตามอำนาจแห่งกรรมของตัวมากนักน้อย ให้เราพยายามทุกคน ๆ

กลางคืนกลางวิากลางวันเวลาไหนเราระลึกได้ไม่ใช่หรือ พุทโธ เราระลึกคำดูคำดำ คำแข่งเหล่านี้ทำไมระลึกได้ กินข้าวนี้มันก็ระลึกได้ แหมโมโหไอ้คนนั้นเหลือเกินอยากตามฆ่ามัน ทั้ง ๆ ที่กินข้าวอยู่ก็ยังจะตามฆ่าเขา มันจะเอามาจิ้มกับข้าวหรือ จะไปฆ่าเขา มันยังคิดได้ เข้าใจไหมละ นี่พูดถึงเรื่องความโกรธ เรื่องของกิเลส ความชั่วช้าลามกกินข้าวอยู่มันก็ระลึกได้ อยากตามฆ่าเขา ฆ่าเขาเสร็จแล้วถึงจะมากินข้าวใหม่ก็ไม่ว่า นี่มันมี แล้วทำไมเราระลึกธรรมไม่ได้ละ กินข้าวให้ระลึก พุทโธ อัมโม สังโฆ ระลึกไม่ได้หรือ ระลึกได้ตั้งแต่กิเลสนั้นหรือ แก่กันอย่างนั้นซิถึงเรียกว่าแก่ตัวเป็นคนดี อยู่ที่ไหนระลึกได้ ๆ ยิ่งได้เข้าที่ภาวนาด้วยแล้ว นั้นยังเป็นจุดสำคัญ

เหมือนนกมวยเขาขึ้นต่อยกันนะ ต่างคนต่างเก่ง กิเลสก็เก่งธรรมะก็เก่ง พัดกันเลย ถ้าธรรมะไม่เป็นท่าหงายหงายลงไปให้กิเลสเหยียบกุสลา ธมฺมา เอาเลย เคยเห็นไหมกิเลส

กุสลา ธมฺมา คน ก็เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่กิเลสกุสลา ธมฺมา พวกเราลูกศิษย์หลวงตาบัว ตัวสำคัญมาก ขึ้นไปพอจะนั่งภาวนาเสียงแอม ๆ อะไรนะ เหนื่อยมากวันนี้ แล้วกิเลส กุสลา เอาไม่เป็นท่านะ เอาให้ได้กุสลาภิเลสบ้างซิ กุสลา ธมฺมา แปลว่าธรรมความฉลาด แก่กิเลสตัวพาคนให้โง่ให้หลุดลอยไปได้ ให้พากันภาวนา จิตใจเป็นของสำคัญมากนะ พุทธศาสนาสอนลงที่จิตใจ ถ้าลงธรรมเข้าสู่ใจแล้วจะสว่างขึ้น จะรู้จะเห็นสิ่งแปลก ๆ ต่าง ๆ ที่ว่าคาดไม่ได้นะ จิตของเราดวงนี้แหละ เวลาถูกปิดมันก็ปิด กิเลสปิดนี้ ขึ้นไปอยู่บนฟ้า มันก็มีติดอยู่บนฟ้า ไปอยู่ที่ไหนมันก็มีติด มันมีติดอยู่กับจิต ถ้าจิตสว่างใสอยู่ที่ไหนก็สว่าง เข้าไปอยู่ในถ้ำ ถ้ามีติดแต่หัวใจไม่มีติด นั่น มันสว่างที่ใจของเรา ให้ทำภาวนานะ อย่าปล่อยอย่าว่าง

เรื่องภาวนาเป็นหลักใหญ่ที่สุดของพุทธศาสนาเรา แต่ส่วนมากชาวพุทธเราไม่ค่อยได้สนใจทางด้านภาวนา ก็มีการทำบุญให้ทาน รักษาศีลก็มีบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปอย่างนั้น แต่ท่านนี้เป็นพื้นฐานจนกลายเป็นนิสัยของชาวพุทธเรา ไปที่ไหนทำบุญให้ทาน ทัวหน้ากันหมดทุกภาค อันนี้เด่น ศีลด้อยลงมา แต่ภาวนานี้ โห.ถ้าเรามีเหมือนอะไรไปหาทอดภาวนานี้ ลงในน้ำมหาสมุทรนี้เห็นขาดสะบั้น ไม่เจอปลาสักตัวเดียว ปลาอะไร ปลาตัวภาวนาคือมันไม่มีในน้ำมหาสมุทรกว้างแสนกว้าง คนมีเต็มประเทศไทย แต่ไม่มีคนภาวนา มีแต่คนเลื่อมหมอนมัตตติดคอ ๆ ล้มที่ไหนครางครอก ๆ ที่นั่น ไปอย่างนั้นเสียมาก ต่อมาเวลานี้ ทุกคนเข้าใจเหวอ เอาละ เทศน์เพียงเท่านั้น วันนี้รู้สึกเหนื่อยแล้วแหละ

ได้แล้ว ๒ กิโลแล้วนะ เอ้าส่งไปทางโน้น นี่ ๒ กิโล ๒๐ บาท ๗๕ สตางค์ เอ้า ไปเรื่อยมา เพิ่มเข้าอีกเรื่อย ๆ แหละ เอ่อ เอาละทีนี้นะ

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com